

מסכת ברכות

פרק ז

א. שְׁלֹשָׁה שָׁאֲכָלוּ כְּאֶחָד, חִיבִין לְזֵמֶן. אָכַל דְּמַאי, וּמַעֲשֵׂר רִאשׁוֹן
שֶׁנִּטְלָה תְּרוּמָתוֹ, וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֵּדֶשׁ שֶׁנִּפְדּוּ, וְהַשְּׂמִשׁ שָׁאֲכַל כִּזְבִּית,
וְהַכּוֹתִי, מְזֻמָּנִין עֲלֵיהֶם. אָכַל אָכַל טָבֵל, וּמַעֲשֵׂר רִאשׁוֹן שֶׁלֹּא נִטְלָה
תְּרוּמָתוֹ, וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֵּדֶשׁ שֶׁלֹּא נִפְדּוּ, וְהַשְּׂמִשׁ שָׁאֲכַל פְּחוֹת
מִכִּזְבִּית, וְהַנֶּכְרִי, אֵין מְזֻמָּנִין עֲלֵיהֶם:

ב. נָשִׁים וְעֶבְדִּים וְקִטְנִים, אֵין מְזֻמָּנִין עֲלֵיהֶם. עַד כַּמָּה מְזֻמָּנִין, עַד
כִּזְבִּית. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, עַד כִּפִּיצָה:

ג. כִּיצַד מְזֻמָּנִין, בְּשִׁלְשָׁה אוֹמֵר נִבְרָךְ. בְּשִׁלְשָׁה וְהוּא, אוֹמֵר בָּרְכוּ.
בְּעֶשְׂרָה, אוֹמֵר נִבְרָךְ לֵאלֹהֵינוּ. בְּעֶשְׂרָה וְהוּא, אוֹמֵר בָּרְכוּ. אֶחָד
עֶשְׂרָה וְאֶחָד עֶשְׂרָה רַבּוּא. בְּמֵאָה אוֹמֵר, נִבְרָךְ לֵי אֱלֹהֵינוּ. בְּמֵאָה
וְהוּא, אוֹמֵר בָּרְכוּ. בְּאַלְף, אוֹמֵר נִבְרָךְ לֵי אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל.
בְּאַלְף וְהוּא, אוֹמֵר בָּרְכוּ. בְּרַבּוּא, אוֹמֵר, נִבְרָךְ לֵי אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל אֱלֹהֵי הַצְּבָאוֹת יוֹשֵׁב הַכְּרוּבִים עַל הַמָּזוֹן שָׁאֲכָלוּ. בְּרַבּוּא

והוא, אומר ברכו. כענין שהוא מברך, כך ענין אחריו, ברוך יי
אלהינו אלהי ישראל אלהי הצבאות יושב הכרובים על המזון
שאכלנו. רבי יוסי הגלילי אומר, לפי רב הקהל הן מברכין,
שנאמר במקהלות ברכו אלהים, יי ממקור ישראל (תהלים סח).
אמר רבי עקיבא, מה מצינו בבית הכנסת, אחד מרבין ואחד מעטין
אומר, ברכו את יי. רבי ישמעאל אומר, ברכו את יי המברך:

ד. שלשה שאכלו כאחד, אינן רשאין לחלק, וכן ארבעה, וכן
חמשה. שלשה נחלקין, עד עשרה. ועשרה אינן נחלקין, עד שיהיו
עשרים:

ה. שתי חבורות שהיו אוכלות בבית אחד, בזמן שמקצתן רואין
אלו את אלו, הרי אלו מצטרפים לזמון. ואם לאו, אלו מזמנין
לעצמן, ואלו מזמנין לעצמן. אין מברכין על היין עד שיפתו לתוכו
מים, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים, מברכין: